

Сергей Лукьяненко

ЧЕРНОВА

1

Има дни, в които нищо не се получава както трябва. При свалянето им от леглото краката не уцелват чехлите, а гърба на любимото куче, което от уплаха те одрасква по глезена. Кафето се излива покрай чашата право върху новата ти риза. Когато стигнеш до метрото, установяваш, че си си забравил у дома документите и парите, а когато се прибереш къщи, разбираш, че не си ги забравил, а си ги изгубил. Заедно с ключовете.

Но се случва и обратното. Будиш се бодър и с приятни спомени от съня. Нямах махмурлук от снощното напиване. Успяваш да свариш яйцата рохки. Приятелката ти, с която си се скарал предния ден, сама се обажда и те моли да ѝ простиш. Тролеите и автобусите пристигат още когато приближаваш спирката. Началникът те вика при себе си и ти съобщава, че е решил да ти вдигне заплатата и да ти изплати премия.

Повече ме е страх от такива дни. Все пак древните са били прави – не бива да разгневяваш съдбата с прекален късмет. Цар Поликрат ненапрасно е хвърлил пръстена в морето. Само дето когато морето е отхвърлило жертвоприношението му, е трябвало да си отреже пръста и да се надява, че няма да порасне отново. Ако не си късметлия по рождение – пази се

от щастливите дни! Животът неслучайно прилича на раирана затворническа пижама. Ако се е случило нещастие – значи утре ще ти провърви.

Обикновено тази мисъл ме успокоява. Но не и днес.

Стоях пред вратата на апартамента си. Най-обикновена врата. Желязна заради изискванията на днешните криминални времена, евтина заради липсата на богат чичо в Америка.

Само че вратата беше открехната. Едва ли е необходимо да обяснявам какво означава това. Засега още не страдам от склероза, а Аня презрително запрати ключовете на пода преди една седмица, когато си тръгна. Родителите ми имаха резервна връзка ключове – не за да правят инспекции, разбира се, а в случай че изгубя своите. Но за беда родителите ми от седмица бяха на почивка в Турция и нямаше как да ми дойдат на гости.

Стоях и си мислех за Кашу. Не знам защо скай териерът ми се казва Кашу – трябва да питате жената от развъдника. Може би защото тя обича кашу. А може би просто не знае какво е кашу. Стеснявах се да я попитам.

Какво би направил крадец, ако намери в апартамент дребен, но безстрашен териер? Ще е късмет, ако само го изрита.

Разбира се, в апартамента имаше някои ценни неща. Ноутбук. Музикална уредба. Телевизорът също не беше зле. DVD плейърът беше чисто нов. В края на краищата всеки опитен крадец би открил залепения със скоч на задната страна на гардероба запас – хиляда евро в хартиен плик.

Но аз си мислех само за Кашу. И сигурно щях да постоя още няколко минути, без да се реша да

отворя вратата, ако отвътре не се бе разнесъл лек металически звън.

Крадецът все още беше в апартамента!

Никога не съм се отличавал с богатиранско телосложение или с геройски нрав. Цялото ми познанство със силовите единоборства се изчерпва с вяло посещаване на шестмесечен курс по карате в тийнейджърските ми години, а целият ми боен опит – с няколко сбивания горе-долу по същото време. Но нахълтах в апартамента с ентузиазма на Брус Лий, на когото са му настъпили любимото кимоно.

Някога случвало ли ви се е да се чувствате като пълен идиот?

Стоях в тесния, полутъмен коридор на своята гарсонiera. Само че апартаментът изглеждаше чужд. Вместо грижливо завинтената за стената закачалка, от която самотно виси неприбраното от пролетта яке, се виждаше дървена закачалка на стойка със закачени бежова пелерина и чадър с извита дръжка. На пода имаше килимче с жизнерадостни шарки. В кухнята, доколкото можех да видя, също нищо не беше наред... Например хладилникът беше изчезнал някъде. Затова пък на негово място стоеше с тенджера в ръка не-привлекателна девойка по пенъоар. Когато ме видя, тя завреця пискливо и изпусна тенджерата.

– Пипнах те, повлекано! – изкрещях.

Какво е това „повлекана“? Откъде ми хрумна тази дума? Изобщо не знам.

– Какво си позволявате? – извика в отговор девойката. – Напуснете! Ще повикам милицията!

Като се има предвид, че телефонът висеше до самата врата, обещанието ѝ бе не просто нагло, но и необмислено. Надзърнах в стаята – не се забелязваха съучастници на девойката. Затова пък там беше

Кашу, седнал на дивана – на моя диван! А той лаеше гръмогласно: жив, здрав и напълно невредим.

Виж ти – бяха изнесли всички мебели! Колко време бях отсъствал – пет или шест часа? Хубаво, изнесли са ги, но защо са донесли други?

– Милицията? – попитах. – О, ще има и милиция.

Вдигнах слушалката и набрах нула-едно. Девојката престана да крещи и продължи да ме гледа безмълвно. Кашу лаеше.

– Пожарната слуша – разнесе се в слушалката.

Прекъснах връзката и набрах нула-две. Нищо, с всеки се случва. Не те обират всеки ден, при това по такъв заплетен начин.

– Милицията ли е? – попитах припряно. – Грабеж. Елате по-бързо. Улица „Студен прелез“...

– Вие да не сте болен? – попита девојката. Изглежда, се беше успокоила. – Или сте пиян?

– Пиян, напушен, набоцкан – потвърдих злорадо, докато оставях слушалката. – Разбира се.

Обърнах се и с радост забелязах на стълбищната площадка съседката. Свадливата възрастна Галина, почитателка на сплетните и мразеща съседите. Но сега, когато предвкусваше новата тема за разговори, лицето ѝ изразяваше неподправено любопитство и дружелюбие.

– Вижте какво се върши, Галина – казах. – Дойдох и заварих в дома си крадла!

На лицето на съседката ми се изписа възторг, примесен с лека уплаха.

– Да се обадим на милицията, а, Кирилчо?

– Вече се обадох – успокоих я аз. – Ще ми бъдете ли свидетелка?

Съседката закима и направи нещо като лек замах към девојката:

– У, каква повлекана! Миналата година на пазара една такава ми открадна портмонето от чантата.

– Вие сте полудели – каза спокойно девойката. Извади пакет цигари, запали. Храбрият Кашу продължаваше да лае в стаята. – Кашу, млъквай! – изрева девойката и кучето моментално утихна.

Слисах се. Съседката настръхна и погледна накриво девойката. Мразеше кучето ми, както и всяко живо същество у дома. Но...

– Приятелка ли ти е?

– Какво? Тя? – задавих се от отвращение. Естествено, за нея всеки млад мъж беше похотливо животно, а ако отгоре на това беше и неженен – смесица между Казанова и Калигула. Но да ме заподозре, че съм довел вкъщи това безцветно същество с червеникави коси и лунички по цялото лице... – За пръв път я виждам!

– Аз вас ви виждам за пръв път! – възрази девойката напълно излишно. – Не знам какво се опитвате да постигнете, но по-добре напуснете апартамента ми...

– Кирил живее тук вече четвърта година – веднага се обяви в моя защита съседката ми. В този миг бяг готов да призная, че старата клюкарка заслужава уважение. – Родителите му са богати, купиха на синчето си апартамент, направиха ремонт. Другите по цял живот се блъскат, а той още на млади години с жилище...

Не, май избързах да похваля съседката. Какво ѝ влизаше в работата кой ми е купил апартамента? На нея самата тристайният апартамент ѝ беше подарен от държавата навремето за кой знае какви заслуги, докато е работела в Госплан*...

---

* Държавна комисия на СССР по планирането. – Бел. прев.

* * *

– Вие сте полудели – каза девойката. – Или всичките сте от една и съща шайка.

Галина плесна с ръце. И се хвърли да звъни на съседната врата. Ние с девойката останахме да се измерваме със зловни и подозрителни погледи. Не помръдвахме от местата си, сякаш се бяхме наговорили. Само че тя пушеше – вече втора цигара, а аз въртях на пръста си връзката с ключове.

– Мама я няма вкъщи – отговаряше на Галина съседското момиченце иззад откренхната врата. – А тате спи след работа...

– Буди татко си, ограбват съседа ни! – възкликна радостно старицата.

Момиченцето погледна, извика ми пискливо: „Здравейте“ и се скри в апартамента, като не забрави да хлопне вратата. Галина веднага изкоментира:

– Ясна е работата. Наплюскал се е като свиня и си отспива...

Вратата се отвори отново. Излезе съседът – по гащета, потник и бос. Наближаваше четирийсетте, но беше як мъжага и в момента нямаше нищо против да цапардоса някого в окото.

– Здравейте, Пьотър Алексеевич! – изстреля съседката. – Вижте какво безобразие! Ограбват нашето момче посред бял ден!

– Вече е вечер – каза Пьотър, изблъсквайки съседката встрани. Приблужи се, погледна през рамото ми и попита: – Има ли нужда от помощ?

– Сега ще дойде милицията.

Съседът кимна и изрече с тъга:

– Жалко, че е девойка. Ако беше мъж, щеше да отнесе един по тиквата. Като за начало.

Девојката пребледня.

– А може би все пак да отнесе един? – започна да размишљава на глас Пьотър.

Но в този момент забуча асансьорът и съседът млькна. След няколко секунди на площадката се изсипаха трима милиционери. Двама от тях бяха с автомати. Когато установиха, че засега няма по кого да стрелят, застинаха като почетен караул. Третиот – явно старшият – ме попита:

– Кой повика милиция?

– Аз.

– Ваш ли е апартаментът? – попита старшият, кимайки към вратата.

– Да.

Девојката вътре се засмя истерично.

– Негов, негов – потвърди Галина. – Ние сме съседи. И свидетели!

– Старши сержант Давидов. Представете документите си – нареди милиционерът, засега без да прави опит да влезе в апартамента. – За всички се отнася!

Съседите се прибраха по апартаментите си. Дори флегматичният Пьотър Алексеевич придоби известна пъргавина. Аз извадих паспорта си и го подадох на милиционера, обяснявайки объркано:

– Връщам се от работа, вратата отворена... Изплаших се за кучето, тези гадове като нищо могат и да го убият...

– Кучето ви трябва да е такова, че като джафне, престъпникът да напълни гащите – каза милиционерът, изучавайки паспорта. Погледна накриво девојката. – Или бикините... Така. Кирил Данилович Максимов. С адресна регистрация град Москва, улица „Студен прелез“, номер 18... Така. Е, всичко е ясно.

Излязоха и съседите със своите паспорти.

– Ще бъдете свидетели – съобщи им Давидов. – Да влизаме ли в апартамента?

– Да влизаме – казах злорадо. – Представяте ли си, изнесли са мебелите, а вместо тях са донесли свои...

– Самонастаняване в чужд дом – вметна едно от ченгетата с автомати.

– Остави изводите на съдията – срязва го старши сержантът.

Влязохме в апартамента. Кашу отново се разляя. Давидов го погледна и поклати глава. След което съвсем учтиво се поинтересува:

– Вашите документи?

– В чантата са. На закачалката – кимна девойката.

– Извадете ги.

Девойката измъкна документите от дамската си чанта. Сега ме гледаше някак странно.

Старши сержантът изучава паспорта ѝ около минута. После се приближи до прозореца и го разглежда още минута под остатъците от дневна светлина. Подсвирна и ме погледна със загадъчна усмивка:

– Значи „Трета улица на строителите“*, гражданно Максимов...

Това, че ме нарече „гражданино“, изобщо не ми хареса. И с пълно основание.

Девойката се казваше Наталия, фамилията ѝ беше Иванова. На двайсет и една – с пет години помлада от мен. Адресната ѝ регистрация беше за моя апартамент. Сега седяхме около масата в кухнята – аз, Наталия и старши сержантът.

---

* На тази улица (сегашна „Мария Улянова“) живее главният герой от филма „Ирония на съдбата“. – Бел. прев.